

כשהמסיק בין האמירה לשמה ובין התינה לסד ציל שנית בשעת התינה.

אם שדה בשרייתו ימים רבים אעפ"י שאין השערה נפלת מאיליהו כשר (מקדים ומירו נלעיד דאין זה היחוד).

סופר שעבר איסור דאורייתא לתיאבון אין ליקח ממנו קלף לסתים כשיש חשש שהי' לו צד תועלת מה שעובד נ"י והוא לא עמד ע"ז (דעיק י"ב).

מותר לעשות קלייא מהקלפים הגחתיכן מן העור אחר העיבוד אפילו נעבד רק לסת אבל אסור לבשל בתים ישינים לעשות מהם קלייא אפי' לבשל של יד לשל ראש אסור (אמרי שפר).

כשני מעבדם וישראל אומר לו לעבדם לשמה יאמר גם הנגר עמו.

מלאי דבק הצריכין להכשר סת אינו כשר אלא מן המותר בסך (דעיק רע"א).

מותר העור מהמעובד לרצועות הנשאר שאינו מוכשר לרצועות אם מותר לקחם למנעלים שהוא תשמיש בזון מסוסף הפסיג ומנהג הסופרים להקל וכן כתבו לי גדולי הדור ונע"י בשורת לבושי מדכי ס"י קציב משיכ בזה].

מי שמקפיד שלא ליקח פישטראן לעבד הרצועות מהיות טוב אבל חלב האסור מבהמה פדורה מותר (רבי מדריש ססמ"ה).

אם הקלפים יהיו נדועים אשר הכתיבה תתמשמש (פלאסין) בהן ועל הרוב בקלפים המתוקנים בימות החורף ימשמש הנתב עצתי כן יעשה יקח סד חי וכתוש אותו במכתשת עד שיהי' דק כקמח וינפהו ומוב שינסהו דרך בגד משהו ויערב בו לובן ביצה וילוש אותה כעיסה ואח"כ יבשהו עד שיעשה כאבן וכשהקלף ימשמש או ינחר מן האבן הזה על הקלף מעט מעט דק מאד וחליק עליו כאבן פיסס ובה יחזיק הדיו על הקלף ולא יתפזר האותיות והכתיבה תהי' יפה ומובה (בייש) ונהגין הסופרים לעשות כן בכל קלף קודם הכתיבה אחר גרידת הזכסוסמוס ומגידן תחת הקלף מסלית מוב וחלק וראה שלא יהי' תחתיו שום דבר קטן כי ינקב הקלף.

סי' ד' דין הדיו והשרטוט והקולמוס ושיכתוב בימין.

א) ניתו דיו על האות ולא שינה צורתו יעבד בקולמוס על הדיו השנית לשמה (מקדים ועי' שורת מהרי"א אשכנזי ס"י ד').

ב) נסל זהב או צבע אחר על האות ושינה צורתו או שנעשה כמיוטה לכמות צורת האות הגריה הי' חיה.

ג) נכתבו האותיות דרך שפיכת הדיו לקלף פסול (מקדים).

ד) כל שלא נתהמכה משחרותה לנמרי יש להכשיר חתו מצוי לרוב (בריש אריה זין באמצע התשובה וכן קבלתי מסופר מנבהק ומסמך)

אמנם בנתהמכה לנמרי לאדמם כבר ביארנו שיש לספול (שם) ואי מהגי העבך עיי"ש בחורד ס"י קמ"ז בסופה ובמדרים שיק ומלאכיש) ומידו אם הדיו אזהם בסת' חדשה או בתרם חדשים עי' בשורת הי"ס ובשורת מדרים שיק רניח ועי' בסתים ה' סת' ס"י נ"ז ובמעות נדפס שם מ"ה.

ה) לא ישרטט בדבר חד שע"ז נעשו האותיות נפרדות.

ו) לשרטט איצ' ימין ומימ' מצוה מהמנביח לשרטט בימין (דעיק לי"ב ו')

ז) אפי' אות אחד כשמתקן בסת' צריך שרטוט לכתחילה (מהרמשי"ק רנים ועיע בדעיק לי"ב ו').

ח) לא יניח לייבש הירועה על המטה (עי' בהי"ס ר"ם כ"ה) אם לא עי' הפסק דבר נקי.

ט) אין לשרטט גם למטה מהכתב כדי לכתוב ביושר (מדרים שיק) וצ"ע.

י) נהגין שהשרטטים משיכין גם אנליונות שבין העמודים מראש הסית ועד סופה ובריעבד צ"ע (דעיק רע"א).

יא) בתפילין ישרטט קודם הכתיבה גם מן הצדדין.

יב) אם לא שרטים לשמה יכול לכתוב כך (מקדים רע"א כ"א) ולעניד יכול לחזור ולשרטט מכתוץ ואח"כ עוד הפעם מבסנים אם הקלף חזק.

יג) לא יסול הדיו עם הירועה בפעם אחת (ס"ה ועי' בתגינה רס"ז וברע"ב שם כ"ד"ב).

יד) גרידת הגיעות שבין האותיות צריך ניכ' ימין (דעיק).

טו) אין ליקח נצה מעוף בזוי (אבהערו ס"י ה' עיי"ש)

טז) כלים הגצריכים להספור יראה שיהי' נאים ומתודרים כי הידור מצוה הוא. (בשם גאון וקדוש).